

[Ebba Strange.]

Vi er klar over, at vi i dag støder på nogle urimeligheder i aftrapningsordningerne, fordi vi samtidig støder på andre sociale ydelser, der har været nævnt heroppefra: boligtilskud, skattebetaling osv. Det gør for det første, at der af og til opstår urimeligheder ved den aftrapningsordning, der findes, for det andet, at systemet bliver uoverskueligt for pensionisterne. Som sagt vil vi gerne bevare aftrapningssystemet, men vi vil gerne diskutere det og få det arrangeret med større intervaller, lettere overskuelige intervaller, og i det hele taget forenkle aftrapningssystemet.

Det, vi forestiller os med alderspensionssystemet er, at en hvilken som helst alderspensionist skal være sikret en indkomst, der svarer til $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige indkomst på arbejdsmarkedet. Når vi siger $\frac{2}{3}$ og ikke siger dagpenge – som vi siger, når det drejer sig om personer, der på et tidligere tidspunkt i deres tilværelse skal have en social ydelse – så hænger det sammen med, at vi mener, at når folk har nået alderspensionsalderen, så har de ikke de samme behov, som folk har i den erhvervsaktive alder, de har f.eks. ikke de samme forsørgerforpligtelser over for børn. Derfor mener vi, det er rimeligt at bruge $\frac{2}{3}$ som udgangspunkt.

Men samtidig siger vi altså, at hvis man ad anden vej – og anden vej, det kan være arbejdsindkomst, det kan være formueindkomst, det kan være andre pensionsindkomster – hvis man ad anden vej opnår en indkomst, der er ca. $\frac{1}{2}$ gang større end dette beløb, så får man ingen pensionsydelse.

Jeg ved – for jeg har prøvet det i nogle forsamlinger – at dette vækker modstand i nogle pensionistforsamlinger, idet man siger: ja men vi har alle sammen betalt til, og så skal vi også alle sammen have af. Jeg betragter imidlertid pensionsydelser som almindelige offentlige ydelser, almindelige sociale ydelser. Vi betaler også alle sammen til hospitaler; det er heldigvis ikke sikkert, vi alle sammen får brug for dem. Vi betaler også alle sammen til skolerne; det er ikke os alle sammen, der har skolesøgende børn. Vi vil som sagt gerne arbejde for, at der breder sig et solidaritetsprincip omkring disse ydelser.

Her kommer så også hele spørgsmålet om finansieringen ind i billedet. Netop fordi vi betragter det som en almindelig samfundsforpligtelse, mener vi også, at pensionerne skal finan-

sieres over skattebilletten. Vi mener ikke, at vi skal opretholde den specielle pensionsprocent, for det er klart, at hvis vi lader 2 pct. gå ind i en pensionsfond, så betyder det i realiteten, at de med de høje indkomster ikke bliver omfattet af den progression, der i øvrigt ligger i vores indkomstbeskatning. Vi mener, det skal være en helt almindelig skattebetalt ydelse.

Vi er godt klar over, at hvis forholdene skal forbedres, så vil det kræve øgede udgifter. Dem er vi parate til at være med til at gennemføre. Vi vil ikke – det være sagt meget bestemt, ikke mindst til fremskridtspartiet – vi vil ikke betale pensioner ved at lade det gå ud over udgifter, som vi har til børn og unge i dette land, eller andre sociale ydelser. Men en del af finansieringen kan vi jo skaffe bl.a. ved at afskaffe de skattebegunstigelser, der i dag ligger i forskellige private pensionsopsparinger. Vi mener, at når vi får en rimelig god pension alle sammen, er der ikke den samme begrundelse for at lave forskellige private pensionsopsparinger, og vi ønsker altså afskaffet de begunstigelser, der ligger i det.

Med hensyn til de aktuelle problemer, som socialministeren også peger på i sin redegørelse, er vi enige i en del af punkterne, men som det vil være fremgået af mit indlæg, er vi altså ikke enige i, at pensionstillægget skal indregnes i grundpensionen. Derimod er vi meget enige i, at der trænges til en løsning på hele boligområdet. Om det skal være præcis på den måde, socialministeren har foreslået det, kan jeg ikke rigtig overse. Jeg kunne muligvis tænke mig, hvis vi virkelig fik en nogenlunde ensartet indkomst i pensionsalderen, at det så blev et fast beløb, man betalte i husudgifter eller i boligudgifter. I den forbindelse vil jeg godt lige sige – nu er min tid ved at være udløbet – at vi ønsker, det både for ejere og lejere skal blive rimelig billigt at bo, når man er pensionist, men vi ønsker ikke, at den støtte, som ejere skal have, skal overgå til arvingerne. Den må indefrys i form af prioriteter i den ejendom, som den pågældende pensionist ejer.

Med hensyn til skattefritagelsen har vi jo diskuteret det tidligere, og vi vil gerne være med til det, hvis vi ellers kunne finde ud af, hvordan det skulle gøres. Også ens pension til gifte og ugifte vil vi gerne diskutere. For mig at se skal det løses i sammenhæng med boligproblemet, for det er vel nok det eneste sted, hvor vi virkelig kan sige at samgifte har en fordel fremfor enlige. Men vi skal passe på, at den